

Czwartek, 14 czerwca 2012 r.

21. przypomina i potępia uprowadzenie w dniach 24-25 listopada 2011 r. dwóch obywateli francuskich, Szweda, Holendra i obywatela Republiki Południowej Afryki legitymującego się brytyjskim paszportem, a także zabójstwo obywatela Niemiec, który stawiał opór porywaczom; zauważa, że tym samym zwiększa to liczbę obywateli UE uprowadzonych w regionie Sahelu do dwunastu, przy czym Al-Kaida w Islamskim Maghrebie nadal przetrzymuje uprowadzonych w październiku 2011 r. w zachodniej Algierii dwóch obywateli Hiszpanii i obywatela Włoch, czterech obywateli Francji uprowadzonych w Nigrze we wrześniu 2010 r. oraz szwajcarskiego misjonarza uprowadzonego w Timbuktu w dniu 15 kwietnia 2012 r.;
22. wyraża nadzieję, że misja w ramach wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO), o którą oficjalnie wystąpił rząd Mali, pomoże krajom podregionu skuteczniej kontrolować ich granice, a zwłaszcza zwalczać handel bronią, narkotykami i ludźmi;
23. wyraża uznanie dla podejmowanych przez ECOWAS, Unię Afrykańską, Narody Zjednoczone, a także kraje sąsiednie działań mających na celu ułatwienie Mali szybkiego przywrócenia porządku konstytucyjnego i podjęcia konkretnych kroków z myślą o ochronie suwerenności, jedności i integralności terytorialnej Mali; przyjmuje do wiadomości wyniki konferencji, która odbyła się w Wagadugu w dniach 14-15 kwietnia 2012 r. pod auspicjami prezydenta Burkina Faso Blaise'a Compaoré, mediatora wyznaczonego przez ECOWAS, oraz ma nadzieję, że harmonogram i warunki transformacji zostaną wkrótce określone bardziej szczegółowo;
24. wzywa UE i państwa członkowskie do zwrócenia szczególnej uwagi na sytuację kobiet i dziewcząt w regionie Sahelu oraz do podjęcia wszelkich niezbędnych działań w celu ochrony ich przed wszelkimi rodzajami przemocy i łamaniem praw człowieka;
25. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, sekretarzom generalnym ONZ i Unii Afrykańskiej, ECOWAS oraz państwom członkowskim UE.

Przypadki bezkarności na Filipinach

P7_TA(2012)0264

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 czerwca 2012 r. w sprawie przypadków bezkarności na Filipinach (2012/2681(RSP))

(2013/C 332 E/20)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych oraz protokół fakultatywny do tego paktu, których Filipiny są sygnatariuszem,
- uwzględniając krajowy dokument strategiczny Komisji na lata 2007-2013 dla Filipin,
- uwzględniając podpisane w październiku 2009 r. porozumienie finansowe dotyczące programu na rzecz sprawiedliwości UE-Filipiny, które ma przyspieszyć postępowania sądowe prowadzone wobec sprawców pozasądowych egzekucji, a także nowy program „Sprawiedliwość dla wszystkich”,
- uwzględniając niedawną ratyfikację przez Filipiny Statutu rzymskiego MTK oraz Protokołu fakultatywnego do Konwencji w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania (OPCAT),
- uwzględniając sprawozdanie grupy roboczej ONZ ds. powszechnego przeglądu z dnia 31 maja 2012 r. dotyczące Filipin,
- uwzględniając oświadczenie wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel Catherine Ashton z dnia 24 kwietnia 2012 r.,

Czwartek, 14 czerwca 2012 r.

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Filipin, w szczególności rezolucję z dnia 21 stycznia 2010 r. ⁽¹⁾,
- uwzględniając art. 122 ust. 5 oraz art. 110 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że zatrudniony przez rodzinę Ampatuan z Maguindanao Esmail Amil Enog zaginął w marcu 2012 r. po złożeniu zeznań w sądzie, że w 2009 r. zawiózł członków uzbrojonej milicji na miejsce, gdzie zabito 57 osób; mając na uwadze, że w dniu 31 maja 2012 r. znaleziono jego poćwiartowane ciało noszące ślady tortur;
- B. mając na uwadze, że w bezprecedensowym posunięciu główni członkowie rodziny Ampatuan oskarżeni o zaplanowanie masakry w Maguindanao zostali aresztowani po wydarzeniach w dniu 23 listopada 2009 r., a aktywa i rachunki bankowe 28 członków klanu i ich wspólników zostały zamrożone;
- C. mając na uwadze, że w dniu 8 września 2010 r. w Manili rozpoczął się proces osób oskarżonych o dokonanie masakry w Maguindanao; mając na uwadze, że Andal Ampatuan i kilku jego synów są sądzeni za udział w masakrze, podczas gdy około 100 innych podejrzanych nadal przebywa na wolności;
- D. mając na uwadze, że Esmail Enog był trzecim świadkiem, który został zabity od rozpoczęcia procesu w 2010 r., natomiast krewni innych świadków mówią, że byli atakowani, że grożono im, oferowano łapówki lub nękanie;
- E. mając na uwadze, że okrutna śmierć Esmaila Enoga wyraźnie świadczy o tym, iż w kraju nadal panuje atmosfera bezkarności, jaka przyczyniła się do masakry w Maguindanao;
- F. mając na uwadze, że według międzynarodowych doniesień prasowych w 2012 r. śmierć poniosło 4 dziennikarzy, a Filipiny uznawane są przez organizacje monitorujące prawa człowieka za kraj niebezpieczny dla mediów;
- G. mając na uwadze, że liczba pozasądowych egzekucji i wymuszonych zaginięć zdecydowanie zmalała odkąd władzę objął prezydent Aquino; mając jednak na uwadze, że zdolność rządu do skutecznego zwalczania powszechnej bezkarności sprawców takich aktów oraz do poradzenia sobie z przemocą o motywach politycznych w kraju jest nadal niewystarczająca;
- H. mając na uwadze, że według organizacji praw człowieka spośród wielu setek przypadków pozasądowych egzekucji w ostatniej dekadzie jedynie siedem, z udziałem 11 oskarżonych, zostało skutecznie osądzonych, a odkąd prezydent Aquino objął władzę nie było takich przypadków;
- I. mając na uwadze, że po masakrze w Maguindanao rząd powołał niezależną komisję do zwalczania prywatnych armii w celu rozwiązania prywatnych oddziałów milicji, ale dotychczas nie osiągnięto żadnych konkretnych wyników;
- J. mając na uwadze, że według sprawozdania niezależnej komisji do zwalczania prywatnych armii z maja 2011 r. w kraju działają co najmniej 72 prywatne grupy zbrojne;
- K. mając na uwadze, że w najnowszym powszechnym okresowym przeglądzie na temat Filipin powtórzono zalecenia z 2008 r., tj.: należy położyć kres bezkarności za pozasądowe egzekucje, wymuszone zaginięcia i stosowanie tortur i pociągnąć winnych do odpowiedzialności sądowej; należy nasilić działania na rzecz całkowitego zakazu stosowania tortur, pozasądowych egzekucji i wymuszonych zaginięć; należy skończyć z bezkarnością, pociągając winnych do odpowiedzialności sądowej; a także należy zapewnić odpowiednią ochronę dziennikarzy i obrońców praw człowieka;
- L. mając na uwadze, że ustawa o przymusowych lub wymuszonych zaginięciach została przyjęta w czerwcu 2011 r. przez senat Filipin, a w maju 2012 r. przez krajową Izbę Reprezentantów;

⁽¹⁾ Dz.U. C 305 E z 11.11.2010, s. 11.

Czwartek, 14 czerwca 2012 r.

1. zdecydowanie potępia zabójstwo trzeciego świadka masakry w Maguindanao oraz zamach na czterech dziennikarzy i wyraża solidarność z rodzinami zabitych;
2. wyraża poważne obawy co do niezawisłości sądownictwa i zaniepokojenie powolnym wydawaniem wyroków za łamanie praw człowieka w kraju oraz wzywa do przeprowadzenia natychmiastowego niezależnego dochodzenia w sprawie ostatnich zabójstw;
3. wzywa rząd Filipin do podjęcia dodatkowych środków w celu położenia kresu bezkarności za pozasądowe egzekucje, wymuszone zaginięcia i stosowanie tortur oraz do pociągnięcia winnych do odpowiedzialności, w tym sprawców masakry w Maguindanao, którzy nadal przebywają na wolności; wzywa ponadto do uwolnienia wszystkich zaginionych osób, które wciąż nie odzyskały wolności, oraz do wyjaśnienia wszystkich innych nierozwiązanych spraw;
4. z zadowoleniem przyjmuje oskarżenie 196 osób w związku z masakrą w Maguindanao, ale ubolewa z powodu faktu, że procesie nie poczyniono dotychczas żadnych rzeczywistych postępów;
5. wzywa rząd Filipin do ratyfikacji międzynarodowej konwencji w sprawie ochrony wszystkich osób przed wymuszonym zaginięciem oraz do wprowadzenia w życie ustawy o przymusowych lub wymuszonych zaginięciach;
6. wzywa rząd Filipin do zapewnienia odpowiedniej ochrony obrońcom praw człowieka, związkowcom i dziennikarzom, do skutecznego zbadania i osądzenia ataków przeciwko dziennikarzom i do wprowadzenia do prawa krajowego surowych przepisów zakazujących takich aktów i nakładających sankcje karne;
7. wzywa władze państwowe do ustanowienia – pod nadzorem Komisji Praw Człowieka – specjalnych programów ochrony świadków i ofiar, w tym ochrony rodzin ofiar, w przypadkach, gdy doszło do poważnego pogwałcenia praw człowieka, w szczególności gdy uważa się, że sprawcami są żołnierze, policja lub urzędnicy państwowi;
8. wyraża zaniepokojenie faktem, że stosowanie tortur i złe traktowanie podejrzanych w aresztach policyjnych jest nadal powszechne oraz wzywa władze Filipin do bardziej wyczerpanych wysiłków w celu rygorystycznego zwalczania naruszeń krajowej ustawy przeciwdziałającej zastraszaniu z 2009 r.;
9. wzywa rząd do natychmiastowego zakazania i rozwiązania sił paramilitarnych (również jeśli działalność paramilitarna jest nadzorowana przez dowództwo wojskowe) i lokalnych oddziałów milicji oraz do wprowadzenia pełnej wojskowej i policyjnej kontroli nad zbrojnymi jednostkami cywilnymi, zwłaszcza nad geograficznymi jednostkami cywilnych sił zbrojnych i ochotniczymi organizacjami cywilnymi;
10. wzywa rząd do podjęcia konkretnych kroków w celu wdrożenia zaleceń wydanych Filipinom podczas ostatniego powszechnego przeglądu okresowego; wzywa rząd do odwołania bez dalszej zwłoki rozporządzenia wykonawczego nr 546 w celu wprowadzenia zakazu posiadania prywatnych armii;
11. z zadowoleniem przyjmuje ratyfikowanie przez Filipiny w dniu 30 sierpnia 2011 r. Statutu rzymskiego Międzynarodowego Trybunału Karnego oraz w dniu 17 kwietnia 2012 r. Protokołu fakultatywnego do Konwencji w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania (OPCAT);
12. z zadowoleniem przyjmuje ważne kroki poczynione przez rząd Filipin w kierunku zapobieżenia zabójstwom i pociągnięcia sprawców do odpowiedzialności, a także zainicjowanie nowej grupy zadaniowej złożonej ze specjalnych prokuratorów, która ma się zająć sprawami egzekucji pozasądowych i wymuszonych zaginięć;
13. z zadowoleniem przyjmuje pomyślne wdrożenie programu EPJUST i nowy program wsparcia UE-Filipiny „Sprawiedliwość dla wszystkich”, który wkrótce zostanie zapoczątkowany i w ramach którego w latach 2012-2015 przeznaczone zostanie 10 milionów EUR na promowanie sprawiedliwego dostępu do wymiaru sprawiedliwości i skutecznego egzekwowania prawa w odniesieniu do wszystkich obywateli w ogólności, a szczególnie osób ubogich i znajdujących się w trudnej sytuacji, zwłaszcza kobiet, dzieci, mniejszości i ludności tubylczej, a także działaczy praw człowieka i działaczy społecznych;

Czwartek, 14 czerwca 2012 r.

14. wzywa rząd Filipin do umożliwienia wizyty specjalnego sprawozdawcy ONZ w celu zbadania sytuacji w zakresie praw człowieka w kraju;

15. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, prezydentowi i rządowi Filipin, Wysokiemu Komisarzowi ONZ ds. Praw Człowieka oraz rządowi państw członkowskich ASEAN.

Sytuacja mniejszości etnicznych w Iranie

P7_TA(2012)0265

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 czerwca 2012 r. w sprawie sytuacji mniejszości etnicznych w Iranie (2012/2682(RSP))

(2013/C 332 E/21)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie sytuacji w Iranie, zwłaszcza te dotyczące praw człowieka,
  - uwzględniając rezolucję Rady Praw Człowieka ONZ 16/9 ustanawiającą mandat specjalnego sprawozdawcy ds. sytuacji w zakresie praw człowieka w Iranie,
  - uwzględniając sprawozdania specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. praw człowieka w Iranie z dnia 23 września 2011 r. i 6 marca 2012 r. dotyczące sytuacji praw człowieka w Islamskiej Republice Iranu,
  - uwzględniając oświadczenie rzecznika wysokiej przedstawiciel UE Catherine Ashton z dnia 30 maja 2012 r. dotyczące stosowania kary śmierci w Iranie,
  - uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych (ICCPR), Międzynarodowy pakt praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych (ICESCR) oraz Międzynarodową konwencję w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji rasowej, których stroną jest Iran,
  - uwzględniając art. 122 ust. 5 i art. 110 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że obecną sytuację w zakresie praw człowieka w Iranie charakteryzują systematycznie powtarzające się naruszenia praw podstawowych; mając na uwadze, że mniejszości w Iranie wciąż są dyskryminowane i prześladowane ze względu na pochodzenie etniczne lub przynależność religijną; mając na uwadze, że w ostatnich miesiącach grupy mniejszościowe demonstrowały w obronie swoich praw, a także mając na uwadze, iż doprowadziło to do masowych aresztowań uczestników tych demonstracji;
- B. mając na uwadze, że sześciu członków arabskiej mniejszości z miasta Ahwaz jest sądzonych w związku z działalnością na rzecz tej mniejszości po prawie rocznym pobycie w areszcie bez postawienia im zarzutów; mając na uwadze, że istnieją uzasadnione obawy, iż mogą oni nie mieć sprawiedliwego procesu i że mogą im grozić tortury lub inna forma znęcania się;
- C. mając na uwadze, że na przykład w dniu 5 czerwca 2012 r. Mohammad Mehdi Zalieh, irańsko-kurdyjski więzień, zmarł w więzieniu Rajae Shahr w wyniku niedostatecznej opieki medycznej udzielonej przez władze więzienne;